Chodź na słówko!

dwie siostry

Wystawa z książki „Dwa słowa" Anny Taraski z ilustracjami Dominiki Czerniak-Chojnackiej

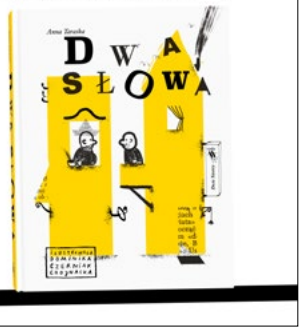

„Dwa słowa" to pełna humoru językowego opowieść o przygodach dwóch zaprzyjaźnionych słów mieszkających w starym, pożółkłym słowniku. Właśnie wyruszają na wyprawę rowerową po dalekich stronach.

Po drodze spotkają wielu niezwykłych znajomych i nieznajomych: Miłość, Śmierć i Życie, Chwilę, Początek i Koniec, Smutek...

Każde z tych spotkań będzie dla nich przygodą, a dla Was – okazją do uśmiechu oraz do namysłu nad tym, co się za tymi słowami kryje.

Bóg

dwie siostry

– **W**ena...? – odezwał się Bóg – Tak sobie myślę...

– Co? – zapytał sennym głosem Człowiek.

– No, jak by to powiedzieć... A jeśli my kiedyś zniknieemy?

– Czemu nieliblyśmy zniknąć? – zdziwił się Człowiek i odgonił natrętną muchę, która brnęczała mu nad przy uchu.

– Słowa czasami znikają. Na przykład Filut. Był, a teraz go nie ma. Może kiedyś nie będzie w Słowniku miejsca na słowo Bóg.

– Filut to Filut, a Bóg to Bóg – powiedział filozoficznie Człowiek. – Dla ciebie zawsze znajdzie się miejsce, w ostatecznośći trafisz do Słownika Wyrazów Przestarzałych. A pora tym ludzie bardzo lubią mówić „O mój Boże!" – roześmiał się głośno.

Miłość

dwie siostry

Bóg i Człowiek gawędzili sobie o tym i o tamtym, kiedy nagle drogę przecięła im krótko ostrzyżona szczupła dziewczyna.

– Ślepa pani jest czy co? – rozzłościł się Bóg, rozcierając obolałą nogę.

– Owszem, ale tylko na jedno oko – figlarnie odparła nieznajoma i zuchwale spojrzała na Boga.

Bóg przyjrzał się jej uważniej i zobaczył, że rzeczywiście: jedno bystre zielono-szare oko rzucało wesołe błyski, a zamiast drugiego dziewczyna miała zimny stalowo-niebieski kawałek szkła.

– Przepraszam, nie wiedziałem... – zaczął Bóg.

Ale dziewczyna szybko mu przerwała:

– Nie szkodzi, ciągle na kogoś wpadam. Czy nie wyrządziłam panom żadnej szkody?

– Ależ nie. Skądże znowu! – uprzejmie odparł Bóg, chociaż bolka piekła go niemiłosiernie, a jego przyjaciel smętnie spoglądał na pofuczony aparat fotograficzny.

– To dobrze! – ucieszyła się dziewczyna. – W takim razie lecę dalej. Do zobaczenia!

– Kto to był, do diabła...? – Bóg z zakłopotaniem podrapał się po głowie.

– Miłość – odparł Człowiek cicho. – Spotkaliśmy się kiedyś przypadkiem. Ale nawet mnie nie poznała.

– Miłość... – jak echo powtórzył Bóg.

Śmierć

dwie siostry

Pod tablicą z literą Ś ktoś uciął sobie popołudniową drzemkę. Bóg zatrzymał się i głośno gwizdnął.

– Znasz go? – zapytał podejrzliwie Człowiek.

– Jasne. I to nie on, tylko ona. Śmierć.

Śmierć drgnęła, ściągnęła kapelusz zsunął jej się z twarzy, i otworzyła oczy.

– A niech to! Co za spotkanie! Kopę lat! – wyraźnie ucieszyła się na widok starego znajomego.

Padli sobie w ramiona i przez dłuższą chwilę trwali w uścisku. Człowiek przyglądał się tej scenie z niepewnym uśmiechem.

Nigdy dotąd nie spotkał Śmierci i nie był pewien, czy cieszy go to spotkanie. W końcu mówiło się o niej różne rzeczy.

– Porwóżcie, że was sobie przedstawię – zaczął Bóg. – Najwyższy czas, żebyście się poznali. Śmierć, Człowiek.

– Miło mi – uśmiechnęła się Śmierć. Człowiek musiał przyznać, że mimo niemłodego już wieku na jej twarzy nadal wida! było ślady dawnej urody. Stała przed nim kobieta, w której wciąż młodych oczach jarzyły się figlarne błyski.

– Mnie również – mruknął, nie do końca przekonany, czy w rzeczywistości tak jest.

Życie

dwie siostry

– **Ż**ycie nadchodzi! – rzuciła wesoło Śmierć w stronę przyjaciół.

– Wygląda jakoś tak... – zaczął Bóg.

– Wygląda jak wariat. Sami zobaczycie. Swoją drogą, tobie chyba się spodoba. – Śmierć dała Bogu kuksańca w bok. – Coś ze sobą tańczy.

I rzeczywiście, Życie zgięte wpół ciągnęło jakiś duży pakunek.

– O ile znam Życie, to coś niepotrzebnego, dziwnego, pokracznego albo zepsutego. Zbiera takie rzeczy – odpowiedziała Śmierć.

Kiedy Życie stanęło przed nimi, Człowiek i Bóg ominęli je zdumienia.

Nowo przybyły przypominał kolorowego dzikiego ptaka. Długie jasne włosy delikatnie falowały na wietrze, a na zsłodej twarzy o szlachetnych rysach błąkał się tajemniczy uśmiech. Trudno było powiedzieć, czy jego ubrania pochodzą z najdroższego sklepu, czy ze śmietnika.

– Życie jest piękne – szepnął Człowiek.

– Co masz w tym worku? – chciała wiedzieć rozbawiona Śmierć. – Jeżeli to, co ostatnio...

– Nie powiem. To niespodzianka – odparło Życie.

Chwila

dwie siostry

Nagle zza zakrętu wyjechał rozpędzony niebieski rower i przemknął ze świstem obok przyjaciół, ochlapując ich błoniśnymi kroplami.

– Chwila! – krzyknął rozwścieczony Bóg i wytarł sobie twarz rękawem.

Niebieski rower zahamował z piskiem i zawrócił. Jechała na nim dziewczynka z jasnymi lokami, na oko dziesięcioletnia.

– Skąd mnie znacie? – zapytała, nie zsiadając z roweru. Na widok ubłoconych przyjaciół na jej twarzy pojawił się szeroki uśmiech.

– Zatrzymaj się na moment! Chciałbym cię o coś zapytać.

– Nie ma mowy! – zachichotała dziewczynka. – Jak chcecie, możemy się pościgać. Założę się, że mnie nie złapiecie.

– Nie tak prędko! Chwilka!

– Tylko nie Chwilka! Nie znoszę tego zdrobnienia! – ze złością odparła dziewczynka.

– Wiem – roześmiał się Człowiek. – Słyszałem, jak dziadek tak do ciebie mówi.

– Znasz mojego dziadka? Powiem mu, że was spotkałam. Tylko nie wiem, jak się nazywacie.

– Człowiek – uprzejmie przedstawił się Człowiek. – A to Bóg. Zapamiętasz?

– Raczej nie. – Chwila pokręciła kędzierzawą głową. – Ale wy mnie możecie zapamiętać.

– O to się nie martw. Takiej Chwili się nie zapomina – wtrącił jeszcze trochę zagniewany Bóg.

Smutek

dwie siostry

Bóg i Człowiek zaczęli wpatrywać się w milczącą chmurę, z której najgorsze wybiegł duży czarny pies, a nuż za nim pojawił się drobny szczupły mężczyzna w kraciastym kapeluszu i lekkim beżowym płaszczu. Poruszał się tak bezszelestnie, jakby sam był częścią mgły, snową składającą się z drgających drobinek wody. Na widok przyjaciół uśmiechnął się niepewnie i kiwnął głową na powitanie.

– Witam panów. Co za mgła! Gdyby nie pies, nie wyściubiłbym nawet nosa z domu. Ale ten łobuz – wskazał na czworonoga – nie dawał mi spokoju i musiałem się wybrać na spacer. Panowie też w stronę miasta?

– Nie, to znaczy tak, to jest właściwie my... – zająknął się Człowiek i nagle poczerwieniał na twarzy.

– Tak, my też w stronę miasta – zdecydowanie powiedział Bóg i spojrzał na przyjaciela z politowaniem.

– Znakomicie – odparł nieznajomy. – Pogawędzimy, postarajmy, to i droga nie będzie się tak dłużyć. Panowie porwolą... Smutek.

– Człowiek – przedstawił się Człowiek i z ociąganiem podał rękę Smutkowi.

– Bóg, bardzo nam przyjemnie – dodał Bóg, z naciskiem wymawiając słowo „nam".

– Mnie również. To co, idziemy? – zapytał Smutek i zaraz cała czwórka ruszyła w kierunku miasta, które otulone mgłą spokojnie czekało na ich przybycie.

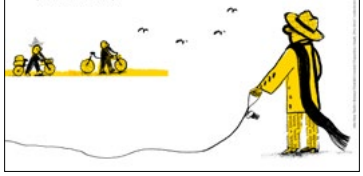

Początek i Koniec

dwie siostry

– **C**zy my się znamy? – usłyszeli nagle pytanie, w którym dało się wyczuć lekką irytację.

Naprzeciwko nich, w bladym świetle latarni, przy stoliku szachowym siedziały dwie postacie, niemal identyczne, tyle że ta po lewej stronie miała grzywkę zaczesaną na prawo, a ta po prawej – na lewo. Pora tym wyglądały jak bliźniacy, nawet miny miały takie same: po obu twarzach błąkały się niebyt przyjemne uśmieszki.

– Bo nie przypominam sobie żadnego spotkania z panami, a przecież wyraźnie słyszałem, jak wymieniacie nasze imiona. Ja jestem Koniec, a to – wskazał na brata – Początek.

– Ależ nie, skąd! Tak się tylko mówi. Początek, koniec... Wiadomo, Człowiek musi sobie porażywać różne rzeczy – zapewnił Bóg, wytrzymując morderczy wzrok przyjaciela. Wolał to niż spojrzenia krzywo uśmiechniętych braci, którzy właśnie przyglądali im się spod zmrużonych powiek.

– Aha, to w porządku – powiedział bliźniak. – Po prostu nie lubimy, jak się nas wplątuje w podejrzane historie. Nigdy nie wiadomo, jak to się skończy.

– I jak się zacznie – dodał ten z grzywką na prawo. – Początki bywają naprawdę nieciekawe. Trudne i zniechęcające.

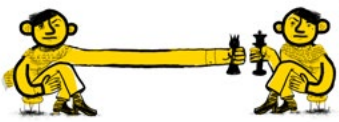

A teraz pora na zabawę językową!

Zapomniane słowa

W książce „Dwa słowa" napotkasz także wiele dawnych i rzadko używanych słów, jak na przykład te poniżej. Wiesz, co oznaczają? Dopasuj je do definicji po prawej stronie. Rozwiązanie zagadki znajdziesz na końcu książki!

druh	zmyślenie, kłamstwo mające zrobić na kimś wrażenie
kapota	urwis udający niewiniątko, inaczej: gagatek
ancymonek	przysmak, rarytas
cymes	towarzysz, przyjaciel
safanduła	drobiazgi, mało ważne rzeczy
fidrygałki	wierzchnie okrycie, zwykle stare i podniszczone
blaga	osoba niezaradna, niezdarna i mało energiczna

Po więcej słów sięgnijcie do książki Anny Taraski i Dominiki Czerniak-Chojnackiej

dwie siostry

dwie siostry

Wydawnictwo Dwie Siostry sp. z o.o., ul. Stefana Jaracza 2, 00-378 Warszawa
tel. 22 115 44 10, wystawy@wydawnictwodwiesiostry.pl
wydawnictwodwiesiostry.pl